

Sygnatura akt IX GC 1205/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 6 marca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IX Wydział Gospodarczy w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Katarzyna Krzymkowska

Protokolant: st. sekr. sąd. Ewelina Kołodziejczak-Marczak

po rozpoznaniu w dniu 6 marca 2017 r. w Poznaniu

na rozprawie sprawy z powództwa **(...) Spółka Akcyjna z siedzibą w T.**

przeciwko pozwanemu **(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Sp.K. z siedzibą w D.,**

o zapłatę

I/ zasądza od pozwanego (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Sp.K. z siedzibą w D. na rzecz powoda (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w T. kwotę **117.516,18 zł** (sto siedemnaście tysięcy pięćset szesnaście zł 18/100 gr) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie:

- a) od kwoty 11.623,50 zł od dnia 12.03.2016 r. do dnia zapłaty,
- b) od kwoty 12.067,78 zł od dnia 13.03.2016 r. do dnia zapłaty,
- c) od kwoty 35.211,46 zł od dnia 15.03.2016 r. do dnia zapłaty,
- d) od kwoty 24.910,45 zł od dnia 19.03.2016 r. do dnia zapłaty,
- e) od kwoty 17.853,70 zł od dnia 19.04.2016 r. do dnia zapłaty,
- f) od kwoty 15.477,34 zł od dnia 30.04.2016 r. do dnia zapłaty,
- g) od kwoty 371,95 zł od dnia 30.04.2016 r. do dnia zapłaty;

II/ kosztami postępowania obciąża pozwanego i z tego tytułu zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 13.093 zł;

III/ oddala wniosek pozwanego o rozłożenie zasądzonych świadczenia na raty.

SSO Katarzyna Krzymkowska

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym 1 września 2016 powód – (...) spółka akcyjna **w T.** wniósł, aby pozwana **(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa w D.** zapłaciła na rzecz powoda kwotę 117 516,18 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwot i dat szczegółowo wskazanych w pozwie oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów procesowych, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej strony zawarły umowę sprzedaży, której przedmiotem był towar na kwotę 117 516,18 zł. Do dnia wytoczenia powództwa pozwana, mimo wcześniejszego wzywania do zapłaty, nie uregulowała swojego zobowiązania. W dniu 6 października 2016 r.

referendarz sądowy w tut. Sądzie wydał - w sprawie IX Gnc 1212/16 - nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zgodnie z żądaniem pozwu.

W przepisany terminie pozwana złożyła sprzeciw od powyższego nakazu zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa w tymże zakresie. Pozwana podkreśliła, że powództwo jest przedwczesne, albowiem mimo wystawienia faktur z terminem płatności, krótszym niż ustalony przez strony, wielokrotnie wyrażali zgodę na opóźnienie płatności w stosunku do wszystkich faktur. Poza tym pozwana wniosła o nieobciążanie jej kosztami postępowania. Następnie z uwagi na swoją trudną sytuację materialną pozwana wniosła o rozłożenie dochodzonego świadczenia na raty. Z tych przyczyn powództwo powinno być zdaniem pozwanej oddalone w całości.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód prowadzi działalność gospodarczą, której przedmiotem są m.in. produkcja papieru i tektury. Pozwany prowadzi działalność gospodarczą w zakresie m.in. drukowania.

Okoliczność bezsporna, a nadto dowód: informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z rejestru przedsiębiorców KRS powoda (k. 7i n.), informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z rejestru przedsiębiorców KRS pozwanej (k. 15 i n.).

Strony ustnie umówiły się - w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej - że powód sprzeda pozwanej, która kupi od powoda towary za kwotę 117 516,18 zł. Powód dostarczył pozwanej zamówiony towar bez wad. Towar został odebrany przez pozwaną. Z tytułu sprzedanego towaru powód wystawił pozwanej następujące faktury VAT:

Nr dokumentu	Waluta	Kwota pierwotna	Data wystawienia	Data wymagalności
(...)	PLN	11.623,50	26.01.2016	11.03.2016
(...)	PLN	12.067,78	27.01.2016	12.03.2016
(...)	PLN	35.211,46	28.01.2016	14.03.2016
(...)	PLN	24.910,45	02.02.2016	18.03.2016
(...)	PLN	17.853,70	04.03.2016	18.04.2016
(...)	PLN	15.477,34	15.03.2016	29.04.2016
(...)	PLN	371,95	15.03. (...)	29.04.2016

Bezsporne, a nadto dowód – kopie ww. faktur oraz kopie dokumentów WZ (k.20-69).

Pozwana towaru nie zwróciła. Pozwana nigdy nie reklamowała sprzedanego towaru, nie zwróciła wystawionych przez powoda faktur VAT i nie domagała się ich korekt. Pozwana nie kwestionowała konieczności zapłaty i dokonywała częściowych spłat (pierwotne saldo było wyższe).

Bezsporne, a nadto dowód – kopie korespondencji internetowej stron (k. 70 i n.).

Do dnia wytoczenia powództwa pozwana, mimo wcześniejszego wzywania do zapłaty, nie uregulowała w całości swojego zobowiązania.

okoliczność bezsporna, a nadto dowód: wezwanie do zapłaty z 12.08.2016 wraz z ZPO (k. 22 i n.)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o przedstawione powyżej dowody.

Sąd uznał za wiarygodne wszystkie zgromadzone w sprawie dokumenty, albowiem ich wiarygodność, a tym samym i moc dowodowa, nie została przez żadną ze stron zakwestionowana, a Sąd nie znalazł podstaw, aby czynić to z urzędu. Dokumenty prywatne stanowiły dowód tego, że osoba, która je podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie (art. 245 k.p.c.).

Sąd pominął, w myśl art. 217 § 3 k.p.c., dowód z przesłuchania świadków, albowiem jego przeprowadzenie nie było konieczne dla ustalenia stanu faktycznego sprawy oraz jej rozstrzygnięcia, ze względu na fakt, że zasadnicza część okoliczności było bezspornych lub wynikała w sposób dostateczny i oczywisty z dowodów zgromadzonych w aktach oraz twierdzeń stron. Brak wskazania też faktów przez stronę dowodzącą, które te dowody miały wykazać. W dodatku przedłużyłoby to postępowanie. Na marginesie zauważyć trzeba, że obecny na posiedzeniu sądu zawodowy pełnomocnik pozwanej nie zgłosił przeciwko tej decyzji sądu zastrzeżenia w trybie art. 162 k.p.c.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne w całości.

W analizowanej sprawie powód dochodził od pozwanego należności z tytułu ceny sprzedaży stronie pozwanej towarów papierniczych. Zdaniem Sądu strony zawarły umowy sprzedaży na poszczególne partie towarów. Zgodnie z art. 535 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Umowę sprzedaży należy zaliczyć do umów wzajemnych, gdyż świadczenia powoda (przeniesienie na pozwaną własności sprzedawanego towaru) było odpowiednikiem świadczenia pozwanej (zapłaty ceny sprzedaży) – art. 487 § 2 k.c. Zgodnie z art. 488 § 1 k.c. świadczenia będące przedmiotem zobowiązań z umów wzajemnych winny być spełnione jednocześnie, chyba że z umowy, z ustawy albo z orzeczenia Sądu lub decyzji innego właściwego organu wynika, iż jedna ze stron jest zobowiązana do wcześniejszego świadczenia. Jeżeli świadczenia wzajemne powinny być spełnione jednocześnie, każda ze stron może powstrzymać się ze spełnieniem świadczenia, dopóki druga strona nie zaoferuje świadczenia wzajemnego (art. 488 § 2 k.c.).

Analizując treść powyższych przepisów należy stwierdzić, że leżący po stronie pozwanej obowiązek zapłaty powodowi ceny sprzedaży – w kwocie 117496,45 zł, aktualizował się po wykonaniu obowiązków umownych przez powoda – przeniesieniu na pozwaną własności sprzedawanych towarów i wydania ich kupującemu.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego (dokumentów fiskalnych i przewozowych zaakceptowanych przez pozwaną oraz twierdzeń stron) wynika, że powód sprzedał pozwanej rzeczony towar w datach wskazanych w dokumentach dostawy oraz fakturach Vat, za które zapłaty dochodzi pozwem oraz, że towary te zostały na przez pozwaną odebrane. Powód wystawił pozwanej z tego tytułu ww. faktury VAT załączone do pozwu. Pozwana nie uiściła jednak przed wytoczeniem powództwa całości należności wynikających z FV powoda, ale nie kwestionowała, że zawarła z powodem umowy, w ramach których kupiła od powoda towary w ilości wynikającej z przedłożonych faktur za ww. cenę.

Skoro umowa sprzedaży jest umową wzajemną, a pozwana bezspornie odebrała towar oraz faktury VAT, była zobowiązana uiszczyć umówioną cenę. Nie stoją temu w żadnym razie na przeszkodzie okoliczności podnoszone w sprzeciwie. Strona pozwana nie kwestionowała zamówienia i odbioru towaru, ani jego ceny. Jedyne zarzuty sprzeciwu dotyczyły terminu zapłaty za towar. Brak przy tym sprecyzowania faktów będących przedmiotem twierdzeń w tym zakresie – tj. co do konkretnych terminów, konkretnych faktur i szczegółowych zasad spłaty. Nie ma znaczenia dla roszczeń zobowiązaniowych powoda fakt przedprocesowego toczenia się negocjacji w zakresie przedłużenia oczekiwania na zapłatę ceny, co mogłoby doprowadzić do uniknięcia procesu sądowego. Skoro z przepisów wynika, że świadczenia będące przedmiotem zobowiązań z umów wzajemnych winny być spełnione jednocześnie, a powód swoje świadczenie spełnił, to pozwana – wykorzystując już przywilej kupiecki dotyczący odroczonego terminu zapłaty faktury – winna swoje świadczenie również spełnić.

Mając na uwadze powyższe ustalenia faktyczne, wskazane przepisy i wywoły, Sąd w punkcie I wyroku orzekł zgodnie z żądaniem pozwu zasądzając dochodzone świadczenie od pozwanego na rzecz powoda.

O odsetkach ustawowych Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jako termin zapłaty odsetek od roszczenia głównego Sąd przyjął dzień następujący po dniu zapłaty wynikającym z faktury załączonej do pozwu.

Sąd nie rozłożył zasądzonych świadczenia na raty w oparciu o przepis art. 320 k.p.c. Przed oceną czy w sprawie zaszedł szczególnie uzasadniony przypadek stwierdzić trzeba, że pozwana nie podała nawet wysokości rat miesięcznych możliwych do uiszczenia. Pozwana nie podała jakie szczególne okoliczności sprawiają, że częściowa zapłata wystawionych przez powoda faktur nie może być wykonana. W sprawie występują zaś po obu stronach przedsiębiorcy, którzy z racji wykonywanej działalności winni się liczyć z sytuacjami popadnięcia w długi bądź uiszczenia wymagalnych wierzytelności. Sąd zaś w sprawach gospodarczych musi ostrożniej korzystać z dobrodziejstwa jakie daje przepis art. 320 k.p.c. i brać pod uwagę interes wierzyciela w uzyskaniu zaspokojenia – po drugiej stronie również występuje przedsiębiorca, który, aby nie popaść w długi jak pozwana, musi egzekwować swoje należności. Nie jest sytuacją pożądaną, aby stawiać wierzyciela w niepewnej sytuacji egzekucji zasądzonych świadczenia przez kolejne lata ratalnej spłaty zobowiązania. Wobec powyższego oraz w świetle braku wykazania sytuacji finansowej pozwanej Sąd uznał, że rozłożenie świadczenia na raty nie przyczyniłoby się w żaden sposób do wykonania wyroku. Z tych przyczyn Sąd nie zastosował dobrodziejstwa procesowego z art. 102 k.p.c.

O kosztach procesu, Sąd orzekł w punkcie V sentencji wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i art. 99 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania. W związku z tym, że pozwana przegrała spór w całości powinna zwrócić powodowi poniesione przez niego koszty procesu, na które składają się uiszczona opłata od podtrzymywanego roszczenia w kwocie 5876 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 7200 zł wynikające z § 2 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

SSO Katarzyna Krzymkowska